

ЧАСТЬ ВТОРАЯ.

Попытали нѣкой мѣдреца: комъ сѧ оніѧ очи, що глаѣдатъ по-добрѣ, чѣрныты ли, или сивыты? мажкыты ли, или женскыты? человѣческыты ли, или скотскыты? Отговорилъ: Очиты, които глаѣдатъ по-добрѣ сѧ оніѧ на завистливыты: зашто видатъ и отъ далечь, зашто видатъ и най-малкыты нѣща: зашто видатъ и това, що го нѣма. Едно само нещо не видатъ, доброто: видатъ наистина и това, изъ тогава плачатъ и зажимаютъ за да го не глаѣдатъ.

Крѣй сѧ, колкото щеши, затваряй сѧ, отдалечавай сѧ, беззмѣстввай (мирѣвай) въ кѣщата си, бѣгай и въ прѣстыната въ уединеніе: и тамъ ще тѧ намѣрятъ очиты на завистливіа, и ще видатъ, какво работишъ. Завистливијата има въ себѣ си нѣкои зрителны тѣбички, (бюлюрчета), сѧ които като глаѣда, види вѣсма на далеко. Кой бы билъ такъвъ человѣкъ най-добродѣтеленъ и свѧтъ, щото да не е ималъ какъвъ-годѣ най-малкъ порокъ (кѣсѣръ)? Никой. Само единъ Богъ е Бѣзгрѣшенъ, и Чистъ отъ мрѣсотъ. „Прикасаетъ во не тѣчию ко мнѣгимъ, но и къ лѣчшимъ сквѣрна: яко єдиномъ тѣкмъ Бѣгъ быти всесовершеннъ бѣзгрѣшнъ, и нерастлѣннъ страстмъ.“⁽¹⁾ (Говори Богословатъ). Я още и най-малкыты недостатици видатъ очиты на завистливіа. Нека бѫде това, гдѣто видатъ онова, що го има, ами онова, що го нѣма? Нѣкой слѣпецъ (за когото покѣстввка Євангелистъ Марко) билъ доведенъ при Христѣ за нисцѣленіе: Христосъ тѣрилъ рѣкѣтъ си на очиты мѣ, [Марка гл. 8. ст. 24.] първый пѣтъ, и го попыталъ: какво види? Бидѣ, отговорилъ, человѣки яко древа ходѧщи. ⁽²⁾ О злочастный слѣпче! Хората ли ти сѧ видатъ дрѣвѣ? и каква прилика има междѹ человѣциты и дрѣвиты? дрѣвѣ какъ могжатъ да ходатъ? когато они сѧ тѣжко вкоренены въ землата? ты злѣ глаѣдашъ, когато видишъ това, що го нѣма. Така види завистливијата хората, като че дрѣвѣ ходатъ. Яхъ Христіанине! ето това е человѣкъ, а теби дѣрво ли сѧ види? ты видишъ това, що го нѣма, и затова е двойна слѣпотата ти.

Язъ говорихъ до тозъ часъ това, щото умѣахъ да кажѫ: въ прочемъ нѣка довѣрши свѧтый Павелъ. „Не вѣбѣемъ тѣслѣвни,“ (дѣла) „дрѣгъ дрѣга раздражающе, дрѣгъ дрѣгъ закидѫ-